

Arrest

nr. 115 557 van 12 december 2013
in de zaak X / II

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in eigen naam en in hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 6 september 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 9 augustus 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. FLACHET, die *loco* advocaat H. RIAD verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 2 maart 2010 komen verzoekers het Belgisch grondgebied binnen en dienen verzoekers een eerste asielaanvraag in tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming, die op 23 september 2010 door de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geweigerd wordt.

1.2 Op 2 maart 2011 bevestigt de Raad deze beslissing.

1.3. Op 9 maart 2011 ontvangen verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Zij gaan tegen deze beslissing in beroep en de Raad verwerpt dit beroep bij arrest met nr. 63805 van 24 juni 2011.

1.4. Verzoekers dienen vervolgens op 16 maart 2011 een aanvraag tot medische regularisatie in (9*ter*). Op 26 april 2011 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard en ontvangen verzoekers een immatriculatieattest.

1.3. Op 10 juli 2013 dienen verzoekers een tweede asielaanvraag in. Op 12 juli 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van inoverwegingname van deze asielaanvraag, die op dezelfde datum ter kennis wordt gegeven aan verzoekers.

1.4. Op 25 juli 2013 vernietigt de Raad de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 januari 2013 waarbij de in 1.3. genoemde aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*ter* geweigerd werd en er een beslissing werd genomen tot afgifte van bevelen van dezelfde datum om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

1.5. Op 2 augustus 2013 dienen verzoekers een derde asielaanvraag in. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris neemt op 9 augustus 2013 een beslissing tot weigering van in overwegingname van de herhaalde asielaanvraag (zonder bevel om het grondgebied te verlaten).

De in 1.5. genoemde beslissingen vormen de bestreden beslissingen:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten L. M.

geboren te (...)

en van nationaliteit zijn : Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 02/08/2013 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 2 maart 2010 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 5 maart 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 23 september 2010 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 28 februari 2011 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

Overwegende dat de betrokkene op 10 juli 2013 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 juli 2013. Overwegende dat de betrokkene op 2 augustus 2013 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een uiteenzetting van elf pagina's geschreven door 'Imrat Ezheev' naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag een uiteenzetting van deze persoon naar voren bracht, dat de tweede asielaanvraag van de betrokkene desondanks definitief negatief werd afgesloten door de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 12/07/2013, dat de uiteenzetting een gesolliciteerd karakter heeft, dat ze geschreven kan zijn op aanvraag. Overwegende dat de betrokkene een attest van het Rode Kruis dd. 17/10/2010 met een vertaling ervan naar het Engels naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een attest van het Rode Kruis naar voren brengt over de datum waarop het vorige attest aan de betrokkene werd overhandigd waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijk attest reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een brief van zijn advocaat naar voren brengt die commentaar heeft op de behandeling van de tweede asielaanvraag en ingaat op de documenten die de betrokkene naar voren gebracht zou hebben tijdens de behandeling van zijn tweede asielaanvraag, dat niets de betrokkene belet een beroep in te dienen tegen de beslissing dd. 12/07/2013, dat de advocaat van de betrokkene als bijlage oproepen vermeld dat noch de betrokkene noch de advocaat van de

betrokkene tijdens de derde asielaanvraag van betrokkene oproepen naar voren brengt, dat er niet geoordeeld kan worden over documenten die er niet zijn.

Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat over deze motieven reeds geoordeeld werd door de Belgische asielinstanties, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Brussel, 09.08.2013 De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie.”

Ten aanzien van tweede verzoekster en haar 3 minderjarige kinderen:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten T. M.

geboren te (...)

en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 02/08/2013 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 2 maart 2010 een eerste asielaanvraag indiende en haar dossier op 5 maart 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 23 september 2010 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 28 februari 2011 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 10 juli 2013 een tweede asielaanvraag indiende en er voor haar een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 Juli 2013. Overwegende dat de betrokkene op 2 augustus 2013 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een uiteenzetting van elf pagina's geschreven door Imrat Ezheev naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van haar vorige asielaanvraag een uiteenzetting van deze persoon naar voren bracht, dat de tweede asielaanvraag van de betrokkene desondanks definitief negatief werd afgesloten door de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 12/07/2013, dat de uiteenzetting een gesolliciteerd karakter heeft, dat ze geschreven kan zijn op aanvraag. Overwegende dat de betrokkene een attest van het Rode Kruis dd. 17/10/2010 met een vertaling ervan naar het Engels naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van haar vorige asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een attest van het Rode Kruis naar voren brengt over de datum waarop het vorige attest aan de betrokkene werd overhandigd waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijk attest reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar vorige asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een brief van haar advocaat naar voren-brengt die. ..commentaar heeft op de behandeling van de tweede asielaanvraag en ingaat op de documenten die de betrokkene naar voren gebracht zou hebben tijdens de behandeling van haar tweede asielaanvraag, dat mets de betrokkene belet een beroep in te dienen tegen de beslissing dd. 12/07/2013, dat de advocaat van de betrokkene als bijlage oproepen vermeldt, dat noch de betrokkene noch de advocaat van de betrokkene tijdens de derde asielaanvraag van de betrokkene oproepen naar voren brengt, dat niet geoordeeld kan worden over documenten die er niet zijn. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die zij gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten, dat over deze motieven reeds geoordeeld werd door de Belgische asielinstanties, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Brussel, 09.08.2013 De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 32 en 34 van de Richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: Procedurerichtlijn), van de artikelen 51/8, 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur, alsook machtsoverschrijding en manifeste appreciatiefout.

Ter adstruering van dit middel stellen de verzoekende partijen:

"Artikel 32 van de Richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005 (hierna Procedurerichtlijn) leest zich als volgt:

"Een volgend asielverzoek moet eerst aan een voorafgaand onderzoek worden onderworpen om uit te maken of er, sinds de intrekking van het vorige verzoek of na de in lid 2, onder b), bedoelde beslissing inzake dit verzoek, nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij voor erkenning als vluchteling in aanmerking komt overeenkomstig Richtlijn 2004/83/EG.

4. Indien na het in lid 3 bedoelde voorafgaande onderzoek nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in aanmerking komt krachtens Richtlijn 2004/83/EG, wordt het verzoek verder behandeld overeenkomstig hoofdstuk II.

5. De lidstaten kunnen overeenkomstig hun nationale wetgeving een hernieuwd verzoek verder behandelen wanneer er andere redenen zijn om een procedure te heropenen.

6. De lidstaten kunnen besluiten het verzoek enkel verder te behandelen indien de befrokken asielzoeker buiten zijn toedoen de in de leden 3, 4 en 5 beschreven situaties in het kader van de vorige procedure niet kon doen gelden, in het bijzonder door zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel krachtens artikel 39 uitte oefenen.

7. De in dit artikel bedoelde procedure kan ook van toepassing zijn ingeval een ten laste van een asielzoeker komende persoon een verzoek indient nadat hij er overeenkomstig artikel 6, lid 3, mee heeft ingestemd dat zijn geval deel uitmaakt van een namens hem ingediend verzoek. In dit geval zal het voorafgaande onderzoek in lid 3 erin bestaan na te gaan of met de situatie van de afhankelijke persoon verband houdende feiten een apart verzoek rechtvaardigen."(eigen onderlijning)

Artikel 34 Procedurerichtlijn luidt als volgt:

"7. De lidstaten zorgen ervoor dat asielzoekers wier verzoek aan een voorafgaand onderzoek ingevolge artikel 32 wordt onderworpen, de in artikel 10, lid 1, opgesomde waarborgen genieten.

2. De lidstaten kunnen in hun interne recht regels inzake het voorafgaande onderzoek ingevolge artikel 32 neerleggen. Die regels kunnen onder meer:

a) de betrokken asielzoeker ertoe verplichten feiten te vermelden en bewijzen te leveren die een nieuwe procedure rechtvaardigen;

b) het overleggen van de nieuwe gegevens door de betrokken asielzoeker vereisen binnen een bepaalde termijn nadat hij deze heeft verkregen;

c) het voorafgaande onderzoek toestaan op grond van uitsluitend schriftelijke toelichtingen zonder persoonlijk gehoor.

De regels mogen de toegang voor asielzoekers tot een nieuwe procedure niet onmogelijk maken en evenmin leiden tot daadwerkelijke ontzegging of verregaande inperking van een dergelijke toegang.

3. De lidstaten zorgen ervoor dat:

a) de asielzoeker op passende wijze op de hoogte wordt gesteld omtrent de uitkomst van het voorafgaande onderzoek en, ingeval het verzoek niet verder zal worden behandeld, van de desbetreffende redenen en de mogelijkheden om een bezwaar of een beroep in te stellen;

b) indien een van de in artikel 32, lid 2, bedoelde situaties zich

voordoet, de beslissingsautoriteit het hernieuwde verzoek zo spoedig mogelijk overeenkomstig hoofdstuk II verder behandelt."

België heeft de keuze gemaakt om overeenkomstig artikel 32 en 34 Procedurerechtlijn gebruik te maken van de mogelijkheid om meervoudige asielaanvragen aan een voorafgaand onderzoek te onderwerpen doorheen zijn artikel 51/8 Vreemdelingenwet.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet stelt immers:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

De minister of diens gemachtigde moet echter de asielaanvraag in aanmerking nemen indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10. Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld."

Artikel 34, § 2 Procedurerechtlijn stelt echter duidelijk dat dit "voorafgaand onderzoek" geen afbreuk mag doen aan het recht van asielzoekers om de mogelijkheid te krijgen een nieuwe asielaanvraag in te dienen.

In zijn arrest van 27 november 2002 pleitte de Raad van State voor een ruime interpretatie van het begrip "nieuwe gegevens". De zaak betrof een nieuw bewijs van een eerder voorgelegd relaas in eerste instantie niet aanvaard door verwerende partij als een "nieuw gegeven".

De Raad van State heeft gesteld dat een nieuw bewijs van een vroegere situatie wel degelijk een nieuw gegeven kan uitmaken:

« Considérant sur les deux branches réunies, que l'acte attaqué constate expressément que la demanderesse "a déjà fait auparavant la même déclaration et qu'elle ne fournit pas de nouveaux éléments"; que, toutefois, l'élément nouveau au sens de l'article 51/8 précité, qui justifie un nouvel examen de la demande d'asile, peut, comme l'indique l'acte attaqué, «avoir trait à des faits ou des situations qui se sont produits après la dernière phase de la procédure au cours de laquelle [la demanderesse] aurait pu les fournir», mais aussi, hypothèse que l'acte attaqué passe sous silence, consister en une preuve nouvelle d'une situation antérieure; qu'en l'espèce, le témoignage du 5 novembre 2002 du père G. relatif au massacre des parents de la demanderesse constitue une preuve nouvelle, car postérieure aux deux premières demandes d'asile de la demanderesse, d'un fait qui s'est produit antérieurement à l'introduction des demandes d'asile; qu'il s'agit donc d'un élément nouveau au sens de l'article 51/8 précité. »]

Vrij vertaald :

"Overwegende aangaande de twee verenigde middelen, dat de bestreden beslissing expliciet vaststelt dat verzoekster 'reeds voordien dezelfde verklaring heeft afgelegd en dat ze geen nieuw element aanbrengt', dat een nieuw element in de zin van het hierboven geciteerde artikel 51/8 dat een nieuw onderzoek van de asielaanvraag verantwoord nochtans befrekking kan hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de asielprocedure binnen dewelke verzoekster ze had kunnen neerleggen, maar kan ook, een hypothese waarover de bestreden beslissing zwijgt, bestaan uit een nieuw bewijs van een voorgaande situatie; dat in casu, de getuigenis van 5 november 2002 van pater G. aangaande het bloedbad van de ouders van verzoekster een nieuw bewijs betreft, aangezien het volgt na de twee eerste asielaanvragen van verzoekster, van een feit dat zich heeft voorgedaan voor de asielaanvraag; dat het dus gaat om een nieuw element in de zin van voormeld artikel 51 /8."

Ook in een arrest dd. 13.12.2011 stelde de Raad van State:

"Zodoende neemt de RvV impliciet maar zeker aan dat DVZ een nieuwe asielaanvraag kan weigeren in aanmerking te nemen wanneer de nieuwe gegevens de beweerdde vrees voor vervolging of het beweerdde risico op ernstige schade niet kunnen gronden. Dergelijke appreciatie van de aangebrachte nieuwe gegevens kan evenwel niet gebeuren in de fase van het in overweging nemen van de asielaanvraag. DVZ kan in die fase enkel vaststellen of er al dan niet nieuwe gegevens zijn en zijn bevoegdheid is hierdoor uitgeput. Door er van uit te gaan dat DVZ kan weigeren een nieuwe asielaanvraag in aanmerking te nemen wanneer het aangehaalde nieuw element niet genoegzaam wordt bewezen door de aangebrachte stukken, heeft de RvV de beperkte beoordelingsbevoegdheid van het bestuur miskend en zodoende artikel 51/8 Vw. geschonden".

In hetzelfde arrest besluit de Raad van State dat de tegenpartij:

U mag daarbij niet zelf oordelen of de ernstige aanwijzingen de aangevoerde vrees voor vervolging of voor een reëel risico op ernstige schade kunnen gronden of niet.

In casu hebben verzoekers volgende elementen aangehaald ter staving van hun derde asielaanvraag:

- a) Attest Rode Kruis dd. 26.07.2013 ;*
  - b) Brief dd. 25.03.2013 van de Heer I. E.;*
  - c) Convocaties ROVD Atchoi Martan dd. 19.11.2012 en 05.11.2012 (originele exemplaren).*
- a) Wat vooreerst het attest van het Rode Kruis betreft dd. 26.07.2013:*

De bestreden beslissing stelt hieromtrent:

"Overwegende dat de betrokkene een attest van het Rode Kruis dd. 17/7 0/2010 met een vertaling ervan naar het Engels naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van haar vorige asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een attest van het Rode Kruis naar voren brengt over de datum waarop het vorige attest aan de betrokkene werd overhandigd waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijk attest reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar vorige asielaanvraag."

Verzoekers hebben het attest van het Rode Kruis dd. 17.10.2010 pas op 09.02.2011 verkregen, hetzij na de negatieve beslissing van het CGVS en na de zitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 20.01.2011.

Het Rode Kruis heeft dit uitdrukkelijk verklaard bij attest dd. 26.07.2013.

Deze elementen werden uitgelegd in de brief van de raadvrouw van verzoekers ter attentie van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoekers stellen echter vast dat verwerende partij geen rekening houdt met dit gegeven, die fundamenteel is voor de beoordeling in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet.

Dat verzoekers dit konden voorleggen bij de behandeling van hun vorige asielaanvraag kan niet worden weerhouden.

Vooreerst werd aan verzoekers niet gevraagd wanneer zij het attest van het Rode Kruis hebben ontvangen.

Het is pas nadat verwerende partij geweigerd heeft de asielaanvraag in overweging te nemen, zonder enige vraag te stellen naar de datum van ontvangst van het attest dd. 17.10.2010, dat verzoekers een beroep hebben gedaan op het Rode Kruis teneinde dit element te bewijzen.

Voorts kan de beslissing dd. 12.07.2013 niet worden beschouwd als een nieuwe asielaanvraag.

Er werd immers aan verzoekers geweigerd hun asielaanvraag in overweging te nemen waardoor verwerende partij niet kan stellen dat hun asielaanvraag werd behandeld, meer zelfs de tegenpartij heeft geweigerd dit element te onderzoeken.

Het attest vormt dus een nieuw element gezien de asielinstanties zich hierover nog niet hebben uitgesproken, door toedoen van de tegenpartij zelf.

De vorige asielaanvraag waarmee dus rekening moet worden genomen om het nieuw karakter van huidige elementen te onderzoeken, dateert dus van 2011, meer bepaald van de zitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over het beroep ingesteld tegen de beslissing van het CGVS, met name op 20.01.2011.

In een arrest dd. 1 april 2011 heeft Uw Raad immers besloten dat als nieuwe elementen kunnen beschouwd worden bewijs van feiten die zich voorgedaan hebben voor de laatste fase van de asielprocedure maar waarvan het bewijs niet kon worden aangebracht op het laatste nuttige moment in de eerste asielprocedure, nl. de openbare terechtzitting bij de Raad.

Verwerende partij maakt het simpelweg onmogelijk voor verzoekers om een nieuwe asielprocedure te starten hoewel er geen twijfel is aan het feit dat zij nieuwe elementen voortbrengen sinds de afsluiting van hun eerste asielaanvraag die door het CGVS en Uw Raad werd behandeld.

Tegenpartij handelt op een manifest onredelijke wijze en maakt het voor verzoekers onmogelijk om hun asielaanvraag door het CGVS te laten onderzoeken hoewel er geen twijfel kan zijn over de ernst van deze nieuwe stukken.

Gezien de termijn voor omzetting van de Procedurerichtlijn is verstreken, is elke rechter verplicht om het nationale recht richtlijnconform uitte leggen.

Verzoekers stellen dan ook vast dat de bestreden beslissing in strijd is met de artikelen 32 en 34 Procedurerichtlijn.

De bestreden beslissingen en de interpretatie die de tegenpartij geeft aan de notie "nieuwe element" in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet maken het voor verzoekers, in strijd met de artikelen 32 en 34 Procedurerichtlijn, immers onmogelijk om hun asielaanvraag door een asielinstantie te laten onderzoeken hoewel de stukken waarover ze beschikken duidelijk een nieuw bewijs uitmaken van hun asielrelaas.

Zodoende schenden de bestreden beslissingen artikel 51/8 Vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel evenals de artikelen 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet aangezien door het handelen van verwerende partij verzoekers geen internationale bescherming kunnen verkrijgen.

b) Brief dd. 25.03.2013 van Mijnheer I. E.:

Omtrent dit stuk stellen de bestreden beslissingen:

" Overwegende dat de betrokkene een uiteenzetting van elf pagina's geschreven door 'I. E.' naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van haar vorige asielaanvraag een uiteenzetting van deze persoon naar voren bracht, dat de tweede asielaanvraag van de betrokkene desondanks definitief negatief werd afgesloten door de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 12/07/2013, dat de uiteenzetting een gesolliciteerd karakter heeft, datze geschreven kan zijn op aanvraag."

Deze brief dd. 25.03.2013 werd opgesteld door de Heer I. E..

Hij is voorzitter van de Internationale Maatschappelijk Organisatie Noord-Kaukasische gemeenschap voor Russisch-Tsjetsjeense Vriendschap, Voorzitter van het Internationaal Fonds "Het goede zonder grenzen" en adviseur van Europees Parlementslid Bart Staes.

Het gaat met andere woorden op een vooraanstaande persoon die over de nodige ervaring en expertise bevat wat betreft de behandeling van Tsjetsjenen die politiek actief zijn of wiens familie politiek actief is, in het bijzonder gevangenen.

In zijn brief legt de Heer E. uit dat de algemene situatie in Tsjetsjenië alarmerend slecht is, hetgeen van belang is bij het onderzoek naar de subsidiaire beschermingsstatus. Bovendien komt hij in 4 pagina's terug op de persoonlijke situatie van verzoeker, wat dan weer van belang is bij de beoordeling of betrokkene in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

Zo stelt hij over het lot van asielzoekers die terugkeren naar Tsjetsjenië:

"Ten tweede wil ik een typisch voorbeeld geven van wat er kan gebeuren met een man die zijn land van herkomst, ni. Tsjetsjenië, heeft verlaten, in één van de landen van de Europese Gemeenschap heeft gewoond en na verloop van tijd terug naar huis is gekeerd.

Het betreft Z. Z., die een tijd met zijn vrouw en kind a/s vluchteling in Oostenrijk is geweest. Na verschillende jaren gewacht te hebben in de asielprocedure in Oostenrijk, kreeg hij bericht dat zijn moeder erg ziek was. Ook hoorde hij via verschillende kanalen, waaronder Europese, dat er in de Tsjetsjeense Republiek vrede heerst en dat mensen er vredig leven, dat alles in orde gekomen is. In de overtuiging van deze valse "slogans" ging hij in 2007 naar huis, waarna hij willekeurig werd gearresteerd door de veiligheidsdiensten van Rusland met behulp van pro- Russische Tsjetsjeense autoriteiten en onder gruwelijke martelingen werd gedwongen om misdaden te bekennen die hij niet heeft begaan. Hij moest naar een strafkolonie met een streng regime voor een periode van vijf jaar. Daar werd hij systematisch onderworpen aan vernedering van eer en waardigheid, aan onmenselijk gedrag in strijd met de Russische wet. Hij werd onder andere genageld, tot hij het bewustzijn verloor.

Informatie over de zaak Z. Z. is te vinden op diverse websites van bekende internationale mensenrechtenorganisaties zoals Amnesty International en OMCT. Dankzij mijn interventie, gesteund met een mandaatbrief van Europarlementslid Bart Staes, heb ik de methoden en technieken, die werden toegepast in deze strafkolonie kunnen bekendmaken. Zo kon ik uiteindelijk het leven en de vrijheid redden van Z.Z. uit deze tirannie.

Veel prominente mensenrechtenorganisaties over heel de wereld hebben grote gecoördineerde inspanningen gedaan. Na meer dan vijf jaar waren we in staat om hem te redden uit de gevangenis, maar helaas veel te laat. Hij is nog in leven, maar na al de martelingen door de gevangenisambtenaren werd hij zwaar invalide. Wij hebben hem uit de gevangenis op een brancard afgevoerd en op dit moment kan hij niet op zijn benen staan, hij beweegt met behulp van krukken. De vingers van beide handen zijn in een staat van gevoelloosheid doordat een aantal vingers met de hamer gebroken waren, er waren scherpe voorwerpen onder zijn nagels gestoken en vervolgens waren de nagels uitgetrokken; in de kniegewrichten van beide benen waren metalen schroeven geboord, tot hij het bewustzijn verloor. Aan deze afschuwelijke martelingen werd hij onderworpen totdat hij een paar namen van de Tsjetsjeense strijders uit de verzetsbeweging noemde die onder bevel van zijn neef T. R. vochten, en ook de namen van leden van een andere partizanenbrigade."

Over de persoonlijke situatie van eerste verzoeker stelt hij o.a.:

"Bij de beslissing om al dan niet asiel te verlenen aan de heer L. M. moet rekening worden gehouden met het feit dat op het grondgebied van de Russische Federatie de heer L. M. verschillende illegale arrestaties heeft ondergaan. Hij werd dus onderworpen aan zeer wrede martelingen waarbij de eer en de waardigheid van een persoon vernederd worden. Hierdoor heeft hij fysieke, morele en psychologisch diepe trauma's gekregen, waardoor zijn gezondheid aanzienlijke schade heeft opgelopen.

(...)

Na publieke maatregelen, die werden uitgevoerd door onze mensenrechtenorganisatie en na mijn persoonlijke bezoeken bij de procureur van de Tsjetsjeense Republiek, Tsjernov V.L. ,werd hij vrijgelaten, maar intussen werden zijn familieleden gedwongen om losgeld te betalen voor zijn vrijlating. Via M.'s moeder, L. Z., ben ik te weten gekomen dat er aan L. M. gevraagd werd, welke relatie hij had met de bekende commandanten Bazhievym Nurdi en Tutaeva Mamedom. Ook moest hij de namen van leden van de oppositie militia vrijgeven, want door hun informanten kwamen de Russische speciale diensten te weten dat T. M., die een Tsjetsjeense oppositiegroep leidde, een neef ,was van L. M. Na iets meer dan één jaar, op 6 maart 2005, werd M. L. door de Russische speciale diensten ontvoerd. Ze kwamen in het midden van de nacht in zijn huis en namen hem met geweld mee naar een onbekende bestemming. Meer dan een halfjaar wist zijn familie niets af van zijn verblijfplaats. Ook hebben we een aantal publieke- en mensenrechtenactiviteiten uitgevoerd waardoor inlichtingendiensten de familieleden op de hoogte moesten brengen over de locatie van de gedetineerde.

Deze keer werd hij beschuldigd van een verzonnen strafzaak, als lid van een illegale gewapende groepering. L. had zagezegd een aantal ernstige diverse misdrijven gepleegd/ waan/oor de officier van justitie hem een gevangenisstraf tot 17 jaar onder streng regime toekende.

Door een constante druk uit te oefenen op de rechtbank door onze mensenrechtenorganisaties, werd de rechtbank gedwongen om het verzoekschrift te wijzigen, omdat die bewijzen vals en onprofessioneel opgesteld waren, gaf de rechter L. 2,5 jaar cel. Ook deze keer had de familie een behoorlijke hoeveelheid geld betaald aan de tussenpersonen zodat de straf verminderd zou worden, terwijl ik er tegen was dat er een betaling zou plaats vinden. Op 27 juni 2006 werd L. M. vrijgelaten en na zijn vrijlating werd hij niet met rust gelaten en constant opgepakt. Telkens als er geschoten werd of als er een schietpartij in Tsjetsjenië was, werd hij meegenomen en ondervraagd. Bij elke ondervraging liep hij zowel moreel als psychologisch schade op, waardoor zijn moeder contact opnam met mijn collega's of met mijzelf persoonlijk.

(...)

De familieleden van L. zochten alle mogelijkheden om hem te beschermen, ze dachten dat als hij zou trouwen, hij niet meer achtervolgd zou worden. Op 12 oktober 2008 trouwde hij, hopen dat er geen achtervolgingen meer zouden zijn, maar het heeft niet mogen baten. Op 14 mei 2009 werden er zogenaamd grote 'speciale maatregelen' genomen om L. M. te arresteren, 's Morgens vroeg werd het huis, waar hij met zijn vrouw verbleef in een huurwoning in de (...), omsingeld. Deze keer zonder aanhoudingsbevel op een zeer brutale manier waarbij de regels van het Wetboek van de Russische Federatie overtreden werden. L. M. werd dus opnieuw gearresteerd en meegenomen naar het politiekantoor in Leninskiy, in de stad Grozny. Hij werd onderworpen aan onwettige ondervragingsmethodes waarbij zijn leven bedreigd werd.

(...)

Op 25 december 2009 werd een andere zoekactie uitgevoerd naar L. M. Een groep gewapende mannen brak in de verblijfplaats in waar de echtgenote van L. M. (T. M.) verbleef. Door haar te bedreigen voerden ze een illegale huiszoeking. Wanneer ze hem daar niet vonden, begonnen ze haar te beledigen en te bedreigen en eisten ze van haar om de locatie waar haar man zich bevond vrij te geven. Vooraleer te verfrekken zeiden ze tegen haar dat ze zouden terugkomen en haar arresteren. Op 11 februari 2010 kwamen dezelfde agenten terug naar de plaats waar de echtgenote van L. M., T. M., verbleef met haar pasgeboren baby. Ze werd fysiek gemarteld door die agenten.

(...)

Ik had ook ontmoetingen met familieleden van de gedode en gewonde burgers uit de regio's Achhoy-Martan en Suzhensk. Ook had ik een ontmoeting met de moeder {L. Z.) van L. M. en heb met haar kunnen spreken. Tijdens ons gesprek had zij verteld in welke moeilijke situatie zij op dat moment zat. Ik had haar gezegd dat M. dringend het Russische grondgebied moest verlaten, omdat het levensgevaarlijk was om daar nog te verblijven. Nadat ze mijn raad opgevolgd hadden en L. M. uit Rusland vluchtte, werden zijn familieleden achtervolgd door agenten. Midden 2012 nam de moeder van L. M. contact op met één van mijn collega's door angst voor constante waarschuwingen en bedreigingen die zij kreeg van die agenten.

Op basis van hef bovenstaande ben ik overtuigd dat als hij terugkeert naar Rusland, het in dat geval voor L. M. levensgevaarlijk zal worden. Bij de beslissing betreffende de asielaanvraag voor meneer L. M. moet men rekening houden met de omstandigheden en dat het Russische grondgebied levensgevaarlijk is voor meneer L. M., aangezien hij meermaals onwettig opgepakt werd en meerdere keren folteringen onderging, vernedering van eer en waardigheid. Hij heeft daardoor fysieke, psychische en morele trauma's opgelopen wat een ernstig gevolg is voor zijn gezondheid. Zijn terugkeer zal leiden tot wat andere vluchtelingen van Polen en België meegemaakt hebben en die nu spoorloos zijn. Hij zal hoogstwaarschijnlijk hetzelfde lot ondergaan als Z. Z. die de hel op aarde heeft ondergaan, gewoon door de simpele reden dat C. R. zijn neef was. Hij had deelgenomen aan de oorlog om te strijden voor de onafhankelijkheid van de Tsjetsjeense Republiek Ichkerië.

Op basis van het bovenstaande ben ik er zeker van dat als de heer L. M. terug naar zijn land van herkomst gestuurd wordt, er dan een reëel gevaar bestaat voor zijn leven en vrijheid. De heer M. L. zal ongetwijfeld aan chantage, repressie en fysieke martelingen worden onderworpen en gedwongen verdwijningen ondergaan, gevolgd door fysieke folteringen.

Uitgaande van het bovenstaande verzoek ik u om een gunstig antwoord en om politiek asiel te verlenen aan de heer M. L. in België, zodat hij zijn leven en vrijheid kan behouden overeenkomstig met artikel 33 van het Internationale Verdrag van de VN van 1951."

Hieruit blijkt duidelijk dat de Heer E. eerste verzoeker meermaals persoonlijk in Tsjetsjenië heeft ontmoet en hem heeft geholpen.

Met kennis van zaken en als expert terzake komt hij tot het besluit dat eerste verzoeker ingeval van terugkeer risico's loopt te worden gearresteerd, gefolterd, te worden vermoord.

Deze brief vormt bijgevolg weldegelijk een nieuw element in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet aangezien het opgemaakt is op 25.03.2013 (na de behandeling van de eerste asielaanvraag van verzoekers) en het duidelijke bewijselementen bevat die erop wijzen dat eerste verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of minstens het risico loopt op ernstige schade ingeval van terugkeer.

De beslissing dd. 12.07.2013 kan immers niet worden beschouwd als een nieuwe asielaanvraag.

Er werd immers aan verzoekers geweigerd hun asielaanvraag in overweging te nemen waardoor verwerende partij niet kan stellen dat hun asielaanvraag werd behandeld, meer zelfs de tegenpartij heeft geweigerd dit element te onderzoeken.

Het attest vormt dus een nieuw element gezien de asielinstanties zich hierover nog niet hebben uitgesproken, door toedoen van de tegenpartij zelf.

De vorige asielaanvraag waarmee dus rekening moet worden genomen om het nieuw karakter van huidige elementen te onderzoeken, dateert van 2011, meer bepaald van de zitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over het beroep ingesteld tegen de beslissing van het CGVS, met name op 20.01.2011.

Verwerende partij maakt het simpelweg onmogelijk voor verzoekers om een nieuwe asielprocedure te starten hoewel er geen twijfel is aan het feit dat zij nieuwe elementen voortbrengen sinds de afsluiting van hun eerste asielaanvraag die door het CGVS en Uw Raad werd behandeld.

Het al dan niet gesolliciteerd karakter van dit document verandert hier niets aan en leidt er niet toe dat het document minder of, volgens verwerende partij, geen bewijswaarde zou hebben.

Zodoende schenden de bestreden beslissingen artikel 51/8 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Voorts schenden de bestreden beslissingen de motiveringsplicht aangezien verzoekers niet in staat zijn te begrijpen op grond van de motivering "Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft", waarom de brief geen nieuw element vormt in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet.

c) Convocaties ROVD Atchoi Martan

Verzoekers hebben tenslotte 2 oproepingsbrieven neergelegd van de ROVD (politiebureau) van Atchoi Martan dd. 19.11.2012 en 05.11.2012 (originele exemplaren) waarin eerste verzoeker wordt opgeroepen om zich aan te bieden in de hoedanigheid van getuige.

Volgens de bestreden beslissing:

"Overwegende dat de betrokkene een brief van haar advocaat(sic) naar voren brengt die commentaar heeft op de behandeling van de tweede asielaanvraag en ingaat op de documenten die de betrokkene naar voren gebracht zou hebben tijdens de behandeling van haar tweede asielaanvraag, dat niets de betrokkene belet een beroep in te dienen tegen de beslissing dd. 12/07/2013, dat de advocaat (sic) van de betrokkene a/s bijlage oproepen vermeldt, dat noch de betrokkene noch de advocaat (sic) van de betrokkene tijdens de derde asielaanvraag van de betrokkene oproepen naar voren brengt, dat niet geoordeeld kan worden over documenten die er niet zijn."

Vooreerst menen verzoekers dat de bestreden beslissingen op dit punt in strijd zijn met de formele motiveringsplicht.

Verzoekers zijn immers niet in staat te verstaan over welke documenten de tegenpartij het heeft wanneer ze stelt dat "de advocaat van de betrokkene a/s bijlage oproepen vermeldt, dat noch de betrokkene noch de advocaat van de betrokkene tijdens de derde asielaanvraag van de betrokkene oproepen naar voren brengt."

Verzoekers zullen er van uitgaan dat de tegenpartij hiermee de convocaties dd. 05.11.2012 en 19.11.2012 bedoelt, doch dit kan niet met zekerheid worden geweten.

Indien de tegenpartij hiermee inderdaad de convocaties dd. 05.11.2012 en 19.11.2012 doelt, wensen verzoekers op te merken dat ze op 02.08.2013 deze convocaties weldegelijk hebben meegenomen en gingen neerleggen, zoals ook blijkt uit de begeleidende brief dd. 02.08.2013 van de raadvrouw van verzoekers.

Tijdens hun gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken hebben verzoekers immers de convocaties aangehaald. De tegenpartij heeft dan gesteld dat deze elementen zich reeds in het administratief dossier bevonden van verzoekers.

Zoals verzoekers ook aan hun raadvrouw hebben uitgelegd nadat ze kennis hebben genomen van de bestreden beslissing, speelt de tegenpartij een spelletje terwijl verzoekers leven afhangt van het slagen van huidige procedure.

Uit de begeleidende brief van de raadvrouw van verzoekers blijkt duidelijk dat zij 3 verschillende stukken hebben neergelegd: een attest van het Rode Kruis, een brief opgesteld door de Heer I. E. en 2 convocaties (in originele exemplaren) van de ROVD dd. 05.11.2012 en 19.11.2012.

Indien de tegenpartij meent dat deze stukken niet werden neergelegd, dient zij hier het bewijs van te leggen en dan kan ze ook onmiddellijk uitleggen aan Uw Raad waarom ze deze documenten, in tegenstelling tot de andere documenten, heeft geweigerd aan het dossier toe te voegen.

De tegenpartij begaat zodoende een fout waardoor de bestreden beslissingen in strijd zijn met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de artikelen 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet aangezien hierdoor verzoekers niet de nodige internationale bescherming kunnen vragen en verkrijgen.

d) Betreffende "de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten":

De bestreden beslissing stelt tenslotte:

"Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die zij gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten, dat over deze motieven reeds geoordeeld werd door de Belgische asielinstanties, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties."

Verzoekers stellen vast dat bestreden beslissingen op dit punt in strijd zijn met de formele motiveringsplicht gezien ze niet in staat zijn te begrijpen over welke redenen de tegenpartij het heeft die verzoekers zouden hebben gehad om hun land van herkomst te verlaten.

Voorts menen verzoekers dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 51/8 Vreemdelingenwet aangezien het niet aan de tegenpartij komt op zich uit te spreken over de inhoud van "deze redenen" maar enkel omtrent het al dan niet nieuw karakter ervan.

Om deze redenen dienen de bestreden beslissingen te worden vernietigd."

Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen.

Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, gesteld dat de verzoekende partij geen nieuwe gegevens heeft aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verder wordt verwezen naar het toepasselijke artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat voorziet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te leveren indien hij een asielaanvraag, overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid, van de vreemdelingenwet, niet in aanmerking neemt.

Deze uiteenzetting verschaffen de verzoekende partijen het genoemde inzicht en laat hen aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door de verzoekende partijen neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kennen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In de mate dat de verzoekende partijen aanvoeren dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van de artikelen 51/8, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De Raad kan daarnaast slechts opmerken dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet bepalen in welke omstandigheden de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus aan een vreemdeling kan toegekend worden. Nu in de bestreden beslissing evenwel geen standpunt ingenomen wordt over de toekenning van enig beschermingsstatuut, doch slechts wordt vastgesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangevoerd, kan geen schending van deze wetsbepalingen vastgesteld worden.

Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag en luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet verweerder toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat de aangebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen; hieruit volgt dat het begrip “*nieuw gegeven*” niet enkel betrekking heeft op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610);
- relevant moeten zijn, dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de verzoekende partijen naar aanleiding van hun derde asielaanvraag volgende documenten heeft ingediend:

- Een brief van de voorzitter van de “Internationale Maatschappelijke Organisatie Noord-Kaukasische gemeenschap voor Russisch-Tsjetsjeense Vriendschap” van 25 maart 2013;
- Een brief van het Rode Kruis met Engelse vertaling van 17 oktober 2010;
- Een attest van het Rode Kruis over de datum waarop voornoemde brief van het Rode Kruis aan verzoekers werd overhandigd van 26 juli 2013;
- Een begeleidend brief van de advocaat van verzoekers.

De verzoekende partijen verklaren naar aanleiding van hun aanvraag het volgende:

“Ik leg vandaag een begeleidende brief voor van mijn advocaat.

Ik leg verder een bewijsstuk voor die ik reeds getoond heb die bewijst dat ik in Chernokozovo gezeten heb. Dit bewijsstuk werd niet aangenomen omwille van de datum van afgifte en mijn verklaring. Vandaag leg ik een recente begeleidende brief voor van het rode kruis. Zij bevestigen dat ik een verzoek heb gedaan en dat zij inderdaad dit originele stuk hebben uitgereikt. (...)Ik word gezocht. Ik heb dit al verschillende keren uitgelegd. Ik begrijp niet op basis van wat jullie negatieve beslissingen nemen. (...)Ik werd gedurende 10 jaar vervolgd. Ik heb voldoende documenten voorgelegd die de vervolging en opsluiting bewijzen. Ik vraag nogmaals om mijn dossier door te verwijzen naar het CGVS en mijn bewijsstukken in acht te nemen.

Ik vraag jullie om mijn bewijsstukken aandachtig door te nemen.”

De verzoekende partijen stellen aangaande het attest van het Rode Kruis dd. 26 juli 2013 dat dit laatste attest bevestigt dat verzoekers het eerste attest van het Rode Kruis van 17 oktober 2010 pas op 9 februari 2011 verkregen. Dit werd eveneens uitgelegd in de begeleidende brief van de raadvrouw van verzoekers die werd neergelegd bij de laatste asielaanvraag van verzoekers. De verzoekende partijen betogen dat er ten onrechte geen rekening werd gehouden met dit document, hoewel het fundamenteel is voor de beoordeling in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Zij menen dat de verwerende partij niet kan volhouden dat zij dit attest konden voorleggen bij de behandeling van hun vorige asielaanvraag. Het attest vormt volgens de verzoekende partijen een nieuw element aangezien de asielinstanties zich hier nog niet hebben over uitgesproken door toedoen van de verwerende partij. Zij verwijzen naar arrest nr. 59.178 van 1 april 2011, waar er op gewezen wordt dat als nieuwe elementen kunnen worden beschouwd, het bewijs van feiten die zich hebben voorgedaan voor de laatste fase van de asielprocedure, maar waarvan het bewijs niet kon worden aangebracht op het laatste nuttige moment in de asielprocedure, namelijk de openbare terechtzitting op de Raad.

De Raad stelt vast dat verzoekers zoals gesteld in 1.3 op 10 juli 2013 een tweede asielaanvraag indienen die op 12 juli 2013 niet in overweging wordt genomen door de verwerende partij.

Op 2 augustus 2013 dienden verzoekers hun derde asielaanvraag in, die op 9 augustus 2013 niet in overweging genomen werd. Tevens stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat het Rode Kruis met haar/zijn laatste attest van 26 juli 2013 bevestigt dat het vorige attest dat door hen werd uitgegeven en dateerde van 17 oktober 2010, pas op 9 februari 2011 afgeleverd/betekend werd aan verzoekers.

Uit het voorgaande blijkt dat dat verzoekers het attest van 26 juli 2013 niet voor de beslissing tot niet in overwegingname van de tweede asielaanvraag konden neerleggen (d.i. 12 juli 2013), noch waren zij in de mogelijkheid om het eerste attest dat zij op 9 februari 2011 verkregen, neer te leggen op de zitting bij de Raad dd. 20 januari 2011 (nr. 56.923).

Rekening houdend met voorgaande vaststellingen oordeelt de Raad dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk onredelijk wijze oordeelde dat *“Overwegende dat de betrokkene een attest van het Rode Kruis naar voren brengt over de datum waarop het vorige attest aan de betrokkene werd overhandigd waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijk attest reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar vorige asielaanvraag”*.

Uit artikel 51/8 van de vreemdelingenwet volgt dat de nieuwe gegevens, die in het kader van een herhaald asielverzoek worden aangebracht, betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.021) of dat een stuk werd aangebracht dat werd opgesteld nadat een eerdere asielprocedure werd afgesloten. De bewijslast hiertoe ligt bij verzoeker. Verzoeker brengt een origineel attest aan van het Rode Kruis daterend van 26 juli 2013. De Raad stelt vast dat het motief uit de bestreden beslissing dat verzoekers dit document eerder hadden kunnen neerleggen geen steun vindt in het administratief dossier. De attesten van het Rode Kruis tonen aan dat eerste verzoeker tussen 25 december 2002 en 9 april 2003 in de gevangenis van Chernokozovo verbleef. Daar dit elementen zijn die betrekking hebben op feiten waarover nog niet werd geoordeeld tijdens de behandeling van de eerste asielprocedure, noch door de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen, noch door de Raad, én aangetoond werd dat verzoekers deze attesten niet eerder hebben kunnen neerleggen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, heeft verweerder kennelijk onredelijk gehandeld door te stellen dat verzoekers deze attesten tijdens de behandeling van een eerdere asielaanvraag hadden kunnen neerleggen. De materiële motiveringsplicht is geschonden.

Dit onderdeel van het middel is gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van verzoekers' eerste en enig middel niet kunnen leiden tot een ruimere vernietiging van de bestreden beslissingen, dienen deze niet verder te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 9 augustus 2013 worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS